

călăuzește la această luare aminte. Cu atât mai mult călăuzesc la luare aminte ascultările mănăstirești, atunci când sunt împlinite în chipul cuvenit. Viața lucrătoare este calea neapărat trebuincioasă către luarea aminte la sine, și această cale este poruncită de către Sfinții Părinți tuturor celor care vor să deprindă luarea aminte la sine.

Luarea aminte la sine în adâncă însingurare aduce roade duhovnicești de mult preț; însă de ea sunt în stare numai bărbații ajunși în puterea vârstei duhovnicești, care au sporit în cucernica nevointă și au deprins deja luarea aminte în viața lucrătoare. În viața lucrătoare, oamenii te ajută să dobândești luare

aminte, arătându-ți când o încalci. Ascultarea este cel mai bun mijloc de a deprinde luarea aminte: nimeni nu îl învață atât de bine pe om să ia aminte la sine ca un mai-mare aspru și cu dreaptă socotință.

În îndeletnicirile tale de serviciu, printre oameni, nu îți îngădui să omori vremea cu vorbire în deșert și cu glume proaste; în îndeletnicirile de birou, nu te lăsa furat de închipuire: astfel se va ascuți degrabă conștiința ta și va începe să îți arate orice înclinare către împrăștiere ca pe o încălcare a Legii Evanghelice, ca pe o încălcare chiar a bunului simț. Amin.

Sursa: **Sfântul Ignatie Briancianinov**, "Experiențe ascetice", Editura Sophia, București, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 10 aprilie	18:00	Denie
Mărti 11 aprilie	08:30	Ceasul IX și Liturgia Darurilor mai înainte sfințite → Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica
	18:00	Denie
Miercuri 12 aprilie	18:00	Denie
Joi 13 aprilie	08:30	Sfânta Liturghie (a Sfântului Vasile cel Mare)
	18:00	Denia celor 12 Evanghelii
Vineri 14 aprilie	09:00	Ceasurile și Scoaterea Sfântului Epitaf
	18:00	Denia Prohodului Domnului
Sâmbătă 15 aprilie	08:30	Sfânta Liturghie (a Sfântului Vasile cel Mare)
	23:00	Slujba Învierii
Duminică 16 aprilie	12:00	Vecernia Învierii → A doua Înviere

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

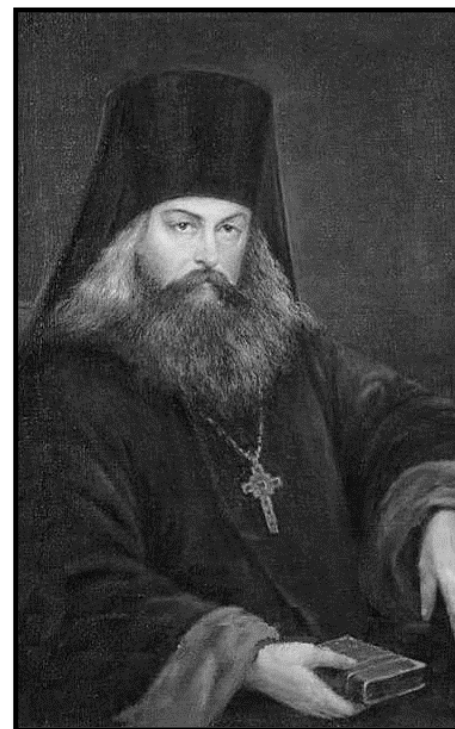
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

Nr. 207 / 9 aprilie 2017

**SFÂNTUL IGNATIE
BRIANCIANINOV**

1807-1867

DESPRE VIAȚA ÎMPRĂȘTIATA ȘI CEA CU LUARE AMINTE

Fiii lumii socot împrăștierea un lucru nevinovat, în vreme ce Sfinții Părinți o socot drept începutul tuturor relelor.

Omul datat împrăștierii are despre orice, chiar și despre lucrurile cele mai însemnate, o concepție foarte ușuratică, foarte superficială. Omul împrăștiat este de obicei nestatornic: simțirile inimii lui sunt lipsite de adâncime și putere, și drept aceea, sunt nestatornice și neîndelungate. Precum fluturile zboară din floare în floare, așa și omul împrăștiat trece de la o desfătare pământească la alta, de la o grijă deșartă la alta.

Omul împrăștiat e străin de iubirea de aproapele: el privește cu nepăsare la suferințele oamenilor și lesne pune asupra lor poveri anevoie de purtat.

Necazurile lucrează cu putere asupra celui împrăștiat, tocmai fiindcă acesta nu le așteaptă. El așteaptă doar bucurii.

Dacă necazul este puternic, însă degrab trecător, omul împrăștiat îl uită repede în zarva desfătărilor. Necazul îndelungat îl strivește.

Împrăștierea însăși îl pedepsește pe cel dedat ei: cu vremea îl plictisește și el, întrucât nu și-a agonisit nici un fel de cunoștințe și întipăririi sufletești temeinice, se lasă pradă unei trândăvii chinuitoare, fără sfârșit.

Împrăștierea, care este atât de vătămătoare îndeobște, este deosebit de vătămătoare în lucrarea lui Dumnezeu, în lucrarea mântuirii, care cere priveghere și luare aminte statornice, încordate.

Privegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită (Mt. XXV, 41), grăiește Domnul către ucenicii Săi.

Tuturor zic: *Privegheați* (Mc. XIII; 37), a vestit El la toată creștinătatea – prin urmare și celei a vremurilor noastre.

Cel ce duce viață împrăștiată se împotrivește nemijlocit, prin viața sa, poruncii Domnului Iisus Hristos.

Toți Sfinții au fugit cu osârdie de împrăștiere. Ei se adunau în sine neîncetat sau cel puțin, cât de des puteau, luând aminte la mișcările inimii și minții și dându-le

îndreptare potrivit cu poruncile Evangheliei.

Obişnuința luării aminte la sine îl păzește pe om de împrăștiere chiar și atunci când el se află înconjurat din toate părțile de zarvă și pricini de răspândire. Cel cu luare aminte la sine rămâne însingurat, singur cu sine, chiar și în mijlocul mulțimii.

Aflând prin cercare folosul luării aminte și vătămarea adusă de împrăștiere, oarecare dintre Părinții cei mari a spus: „*Fără să priveghem cu dinadinsul asupra noastră nu putem spori în nici o faptă bună*”.

Este un lucru lipsit de judecată să ne petrecem scurta viață pământească, dată nouă pentru pregătirea de veșnicie, doar în îndeletniciri pământești, în plăceri nimicnice, în nenumărate pofte și dorințe neîmplinite, alergând fără seriozitate de la o desfătare a simțurilor la alta, uitând sau amintindu-ne rareori și superficial de veșnicia cea măreață și totodată înfricoșată, de care nu vom putea fugi.

Lucrările lui Dumnezeu – e un lucru învederat – trebuie să fie cercetate cu cea mai mare evlavie și luare aminte, altminteri omul nu le va putea nici cerceta, nici cunoaște.

Lucrarea cea mare a lui Dumnezeu – zidirea omului, iar după aceea, după căderea lui,

înnoirea prin răscumpărare – trebuie cunoscută în amănunt fiecărui creștin; fără această cunoaștere el nu poate ști și împlini datoriile creștinești. Cunoașterea marii lucrări a lui Dumnezeu nu poate fi dobândită de către cel împrăștiat!

Poruncile lui Hristos nu au fost date numai omului dinafară, ci mai vârtos celui lăuntric: ele cuprind toate gândurile și simțămintele omului, până și cele mai subțiri mișcări ale lui. A păzi aceste porunci este cu neputință fără priveghere statornică și adâncă luare aminte. Privegherea și luarea aminte nu sunt cu puțință pentru cel ce duce viață împrăștiată.

Păcatul și cel ce folosește păcatul, diavolul, se furișează pe nesimțite în minte și în inimă. Omul este dator să stea neconținut de strajă împotriva vrăjmașilor săi nevăzuți.

Cum va sta la această strajă, dacă este dedat împrăștierii?

Omul împrăștiat se aseamănă unei case fără uși și fără zăvoare: nici o comoară nu poate fi păzită într-o astfel de casă; ea e deschisă pentru hoți, tâlhari și desfrânate.

Viața împrăștiată, plină de griji lumești, îi aduce omului slăbănogire, la fel ca îmbuibarea cu mâncare și băutură (Lc. XXI, 34). Un asemenea om este ținut de

pământ, e prins numai cu cele vremelnice și deșarte; slujirea lui Dumnezeu devine pentru cel împrăștiat un lucru de mâna a doua; însuși gândul la această slujire e pentru el sălbatic, plin de întuneric, nesuferit de apăsător.

Viața cu luare aminte slăbește lucrarea simțurilor trupești asupra omului – ascute, întărește, educă lucrarea simțurilor sufletești. Dimpotrivă, împrăștierea adoarme simțurile sufletești: ea se hrănește prin lucrarea neconținută a simțurilor trupești.

În zadar spun cei împrăștiati că viața împrăștiată este un lucru nevinovat! Prin aceasta, ei își dau în vileag răutatea bolii de care sunt cuprinși. Boala lor este atât de mare, tocește atât de mult simțurile sufletului, că sufletul bolnav de ea nici măcar nu simte starea sa jalnică.

Cei ce voiesc a deprinde luarea aminte, sunt datori a se înfrâna de la orice îndeletnicire deșartă.

Împlinirea îndatoririlor particulare și obștești nu intră în alcătuirea împrăștierii: împrăștierea este întotdeauna unită fie cu nelucrarea, fie cu îndeletniciri deșarte, pe care le putem număra fără a greși alături de nelucrare.

O îndeletnicire folositoare, mai ales una de serviciu, de care este legată o anumită răspundere, nu împiedică luarea aminte la sine – ea